Els Nois del Cavall, Jean-Claude Van Damme i la Mare Superiora

Al Sick Boy li regalimava la suor; tremolava. Jo m'estava allà assegut, concentrant-me en la tele, intentant passar d'aquell fill de puta. Em fotia depre. Vaig intentar mantenir l'atenció en el vídeo de Jean-Claude Van Damme.

Com totes aquestes pel·lícules, començava amb l'obligatòria escena dramàtica. Després, la fase següent consistia a anar apujant la tensió amb la introducció del cruel malvat i a intentar que la fluixa trama s'aguantés. En tot cas, en qualsevol moment, l'inefable Jean-Claude estaria a punt per repartir llenya a tort i a dret.

—Rents, haig de veure la Mare Superiora –va balbucejar el Sick Boy, brandant el cap.

—Ah –dic–. «Ah» venia a dir que aquell cabró fotés el camp de davant meu i em deixés sol amb el Jean-Claude. Per altra banda, jo tampoc tardaria gaire a estar fotut i, si aquell carallot se n'anava i tornava carregat, m'obligaria a suplicar. No li diuen Sick Boy perquè sempre estigui amb el mono, sinó perquè és un cabronàs i prou.

—Nem d'una puta vegada, va –va etzibar amb desesperació.

—Espera un moment. –Volia veure com el Jean-Claude feia miques aquell fill de puta arrogant. Si ens en anàvem llavors, no ho podria veure. Quan tornéssim estaria fatal i, en tot cas, segurament no tornaríem fins uns quants dies després. Allò volia dir que hauria de pagar un puto recàrrec a la botiga pel vídeo i que amb prou feines n'hauria vist un tros.

—Que haig de sortir d'aquí, tio! –crida, posant-se dret. Se'n va a la finestra i s'hi repenja, respirant amb dificultat, com un animal acorralat. Als seus ulls només hi ha necessitat.

Apago la tele amb el comandament.

—Diners llençats. Això és el que és, diners llençats, hòstia –vaig grunyir al cabró, a aquell puto malparit irritant.

Tira el cap enrere i mira al sostre.

—Et donaré els diners perquè la tornis a treure. Per això fas aquesta cara de fàstic? Cinquanta putos penics, tio, no t'arruïnaràs!

Aquest cretí sap com fer que et sentis com un merda mesquí i superficial.

—Aquesta no és la qüestió, hòstia –dic, però sense convicció.

—Sí. La qüestió és que estic patint com una bèstia i el meu suposat col·lega em fa perdre el temps expressament, i a sobre s'ho passa de conya! –Té els ulls inflats com dues pilotes de futbol, i hostils, però alhora suplicants, testimonis dramàtics de la meva suposada traïció. Si visc prou per tenir una criatura, espero que no em miri mai com ho fa el Sick Boy. Quan es posa així, és irresistible, el malparit.

—No, si jo no... –vaig protestar.

—Doncs posa't la puta jaqueta!

No hi havia taxis a la part baixa del Walk. Només s'hi acumulaven quan no els necessitaves per a res. Representa que som a l'agost, però se m'estan gelant els ous. Encara no estic amb el mono, però no tardaré gaire, això segur.

—Se suposa que hi ha una parada. Se suposa que hi ha una puta parada de taxis. A l'estiu no en trobes mai cap, hòstia. Van darrere dels imbècils rics dels festivals que són massa ganduls per caminar cent metres d'una a parròquia a l'altra per veure un puto espectacle. Taxistes. Malparits avariciosos... –va murmurar el Sick Boy, delirant i desalenat, amb els ulls desorbitats i els tendons del coll protuberants mentre pujava el Leith Walk.

Al final en va venir un. Hi havia un grup de joves amb xandalls fluorescents i caçadores bomber que feia més temps que nosaltres que s'esperaven. Dubto que el Sick Boy els veiés. Es va plantificar al mig de la calçada cridant: «TAXI!».

—Ei! De què vas, tio? –pregunta un noi amb un xandall negre, morat i blau i amb els cabells molt curts.

—Ves a cagar. Nosaltres hi érem abans –diu el Sick Boy, obrint la porta del taxi–. Allà en tens un altre –va assenyalar carrer amunt cap a un taxi negre que s'acostava.

—Aquesta vegada heu tingut sort, cabrons.

—Que et follin, espècie de putot. A prendre pel cul! –va grunyir el Sick Boy mentre pujàvem al taxi.

—A Tollcross, col·lega –dic al taxista alhora que una escopinada s'estampa a la finestra.

—Un contra un, baixa cabró! Au, va, cagats, que sou uns cagats! –va cridar el del xandall.

El taxista no semblava content. Tenia tota la pinta de ser un fill de puta. Com gairebé tots. Els autònoms que paguen la seva llicència són la pitjor espècie d'escurçó que hi ha sobre la terra.

El taxi va fer un gir de cent vuitanta graus i va pujar ràpidament pel Leith Walk.

—Veus el que has fet, per no callar mai? La pròxima vegada que un de nosaltres torni a casa sol tindrà problemes amb aquests animals. –Estava emprenyat amb el Sick Boy.

—Ara em diràs que et fan por aquests mitja merda, eh?

Aquest cabró em comença a inflar els ous.

—Sí! Sí que me'n fan, si vaig sol i se'm tira a sobre una banda de xandalls, hòstia! Et penses que soc el puto Jean-Claude Van Damme o què? Ets imbècil, hòstia, Simon. –Li deia «Simon» en lloc de «Si» o «Sick Boy» per subratllar la gravetat del que li deia.

—Vull veure la Mare Superiora i me la porten fluixa aquells cabrons o qualsevol altra cosa. T'ha quedat clar? –Es pica els llavis amb el dit i els ulls li surten de les òrbites–. El Simone vol veure la Mare Superiora. Mira'm els llavis. –Després es gira i mira fixament l'esquena del taxista, comminant-lo a córrer més mentre es pica nerviosament les cuixes seguint un ritme.

—Un d'aquells cabrons era un McLean. El germà petit del Dandy i el Chancey –dic.

—No t'inventis històries –diu, però no pot dissimular l'ansietat–. Conec els McLean. El Chancey és legal.

—Si fots al seu germà, no –dic.

Però ja no em feia cas. Vaig deixar de burxar-lo, perquè eren ganes de malgastar energia. El silenciós sofriment que li provocava l'abstinència semblava tan intens que no era possible que jo incrementés ni que fos una mica el seu turment.

La «Mare Superiora» era el Johnny Swan, també conegut com a Cigne Blanc, un camell amb base a Tollcross que s'encarregava dels barris de Sighthill i Wester Hailes. Si podia, jo preferia tenir tractes amb el Swanney, o amb el seu segon, el Raymie, abans que amb el Seeker i la màfia de Muirhouse-Leith. Millor producte, normalment. El Johnny Swan havia estat un bon col·lega meu en els vells temps. Jugàvem junts a futbol als Porty Thistle. Ara era camell. Recordo que un dia em va dir: «No hi ha amics en aquest món. Només coneguts».

Em va semblar dur, cínic i fatxenda, fins que em vaig introduir més en aquell món. Ara entenc exactament què em va voler dir aquell cabró.

A més de traficant, el Johnny era ionqui. Calia pujar una mica més en l'escalafó per trobar un traficant que no consumís. Al Johnny li dèiem «Mare Superiora» pel temps que feia que arrossegava l'hàbit.

Aviat em vaig començar a trobar fatal. Quan pujàvem les escales de l'antre del Johnny em van venir unes enrampades monumentals. Regalimava suor com una esponja saturada, a cada pas provocava un doll que em sortia pels porus. El Sick Boy segurament encara estava pitjor, però per a mi aquell cabró era com si ja no existís. Només era conscient que s'havia parat davant meu perquè m'obstruïa el camí al Johnny i al cavall. Li costava respirar, s'aguantava com podia amb el passamà com si hagués de vomitar pel forat de l'escala.

—Vas bé, Si? –vaig dir, irritat, emprenyat perquè el tio no em deixava passar.

Se'm va treure de sobre amb un gest, brandant el cap i tancant amb força els ulls. No vaig dir res més. Quan et trobes tan malament com ell, no vols parlar ni que et parlin. No vols històries de cap mena. Jo tampoc en volia. A vegades penso que la gent es torna ionqui només perquè inconscientment desitja una mica de silenci.

El Johnny estava més penjat que un quisso en un cabàs de gats quan vam arribar finalment al replà. La sala de tir al blanc estava a punt per a l'ús.

—Ei, un Sick Boy i un Rent Boy amb un mono de collons! –va dir rient, més volat que un estel.

El Johnny sovint esnifava una mica de coca amb el seu xut o es preparava una speedball a base de cavall i cocaïna. Deia que el mantenia col·locat i li evitava quedar-se tirat contemplant les parets tot el sant dia. Un tio col·locat és un conyàs quan tu estàs fatal, perquè està massa feliç amb el seu penjament perquè li importi una merda si estàs patint

o no. Mentre que el borratxo de bar voldria que tothom anés tan mamat com ell, al ionqui de debò (al contrari d'un que es pica ocasionalment i vol un company de malifeta) li importa tothom una merda.

El Raymie i l'Alison també hi eren. L'Ali cuinava. Allò prometia.

El Johnny va anar ballant cap a l'Alison i es va posar a cantussejar.

—Ei, ei, quina bona pinta, el que bull a la marmita... –Es va adreçar al Raymie, que feia guàrdia a la finestra. El Raymie podia detectar un poli de paisà en un carrer ple de gom a gom com els taurons perceben unes gotetes de sang a l'oceà. –Posa música, Raymie. Estic fart del nou de l'Elvis Costello, però no puc parar d'escoltar-lo, que cabró. El tio té màgia, t'ho juro.

—Doble presa al sud de Waterloo –diu el Raymie. Quan estaves amb el mono i volies que ell et passés alguna cosa, et sortia amb alguna merda irrellevant i sense sentit que et fregia el cervell. Sempre m'havia sorprès que el Raymie estigués tan ficat amb el cavall. El Raymie era una mica com el meu col·lega Spud: per temperament els veia més d'àcid. El Sick Boy tenia la teoria que l'Spud i el Raymie eren la mateixa persona, tot i que no s'assemblessin gens, simplement perquè no se'ls veia mai junts, malgrat que es moguessin en els mateixos cercles.

Com a mostra del seu mal gust, el malparit trenca la regla d'or del ionqui posant «Heroïna», la versió que hi ha al *Rock'n Roll Animal* de Lou Reed, que quan estàs amb el mono encara és més penosa de sentir que la versió original de *The Velvet Underground and Nico*. Això sí, almenys aquesta versió no té el passatge de viola estrident de John Cale. No ho hauria pogut suportar.

—Hòstia, Raymie, quina merda! –crida l'Ali.

— *Stick in the boot, go with the flow, shake it down baby, shake it down honey... cook street, spook street, we're all dead white meat... eat the beat*… –El Raymie es va llançar a un rap improvisat, remenant el cul i fent girar els ulls.

Aleshores es va inclinar davant del Sick Boy, que s'havia posicionat estratègicament al costat de l'Ali, sense apartar per a res els ulls del contingut de la cullereta que s'escalfava sobre una espelma. El Raymie va acostar la cara del Sick Boy i li va besar fort els llavis. El Sick Boy el va apartar, tremolós.

—Deixa'm, collons! Puto pirat!

El Johnny i l'Ali es morien de riure. Jo també hauria rigut si no hagués sentit que tots els ossos del meu cos estaven sent aixafats en un torn alhora que segats amb una serra esmussada.

El Sick Boy va fer un torniquet a l'Ali per sobre el colze, com una manera clara de reivindicar el seu lloc a la cua, i va fer sortir una vena al braç prim i blanc de la noia.

—Vols que ho faci jo? –va preguntar.

Ella va assentir.

Ell deixa caure una bola de cotó fluix a la cullereta i bufa a sobre, abans d'absorbir uns cinc ml de líquid a través de l'agulla, fins a la cambra de la xeringa. A base de copets ha fet sobresortir una vena blava enorme, que gairebé sembla que hagi de separar-se del braç de l'Ali. Li pessiga la carn i n'hi injecta una mica lentament, abans de bombejar sang cap a la cambra. Els llavis de l'Ali vibren; el mira amb ulls suplicants un parell de segons. Abans d'empènyer el còctel cap al cervell de la noia, la cara del Sick Boy és lletja, bavosa i reptiliana.

Ella tira el cap enrere, tanca els ulls i obre la boca, deixant anar un gemec orgàsmic. Els ulls del Sick Boy ara són innocents i meravellats, l'expressió d'un nen petit que acaba de descobrir una pila de regals embolicats sota l'arbre el dia de Nadal. Tots dos estan estranyament bells i purs a la claror vacil·lant de l'espelma.

—Això és millor que el millor dels claus... millor que la millor polla del món... –panteixa l'Ali, seriosa del tot.

Em neguiteja fins al punt que em palpo els genitals per sobre els pantalons per veure si encara hi són. Però tocar-me així em regira l'estómac.

El Johnny passa els instruments al Sick Boy.

—Et pots xutar, però només si fas servir aquestes eines. Avui juguem a jocs de confiança –somreia, però no feia broma.

El Sick Boy branda el cap.

—No comparteixo agulles o xeringues. Porto les meves coses a sobre.

—Això no és gaire sociable, no trobes? Rents? Raymie? Ali? Què us sembla? No deus insinuar que el Cigne Blanc, la Mare Superiora, té la sang infectada pel virus de la immunodeficiència humana? Ara m'has ofès. L'únic que us puc dir és que, si no compartiu, no us xuteu. –Ens fa un somriure exagerat, mostrant una filera de dents corcades.

Per a mi no era el Johnny Swan el que parlava. El Swanney, no. Ni de conya. Un dimoni maliciós li havia envaït el cos i li havia enverinat la ment. Aquest personatge estava a un milió de quilòmetres de l'afable bromista que havia conegut amb el nom de Johnny Swan. Un nano molt maco, deia tothom; inclosa la meva mare. El Johnny Swan, tan

aficionat al futbol, de tan bon tracte, que sempre li endossaven la neteja de les samarretes després del cinc contra cinc a Meadowbank i no es queixava mai, mai.

Jo estava cagat, convençut que allà no aconseguiria un xut.

—Hòstia puta, Johnny, amb què ens surts ara? Centra't una mica. Tenim la pasta. –Vaig treure uns quants bitllets de la butxaca.

Ja fos per sentiment de culpa, o per la perspectiva dels calés, el vell Johnny Swan va reaparèixer breument.

—No us poseu tan seriosos, va. Us prenia el pèl, nois. Us penseu que el Cigne Blanc deixaria tirats els seus col·legues? Endavant, amics meus. La higiene és important –va deixar anar reflexivament–. Us recordeu del Goagsie? Ara té la sida.

—Segur? –vaig preguntar. Sempre corrien rumors sobre qui tenia el virus del VIH i qui no. Normalment els ignorava. El cas és que n'hi havia uns quants que deien això del Goagsie.

—Seguríssim. No és que tingui la sida del tot, però ha sortit positiu. Ara, jo li he dit, Goagsie, no és la fi del món. Pots aprendre a viure amb el virus. Hi ha un fotimer de gent que ho fa sense problemes. Poden passar anys abans que et posis malalt. A qualsevol desgraciat sense el virus el poden atropellar demà. Aquesta és la manera de veure-ho. No et pots deixar i prou. La vida continua.

És fàcil posar-se a filosofar quan és un altre desgraciat el que té merda en comptes de sang.

Al final, el Johnny fins i tot ajuda el Sick Boy a cuinar i a xutar en pròpia porta.

Just quan el Sick Boy estava a punt de cridar, li va punxar la vena, va extreure una mica de sang cap a la cambra i va disparar cap a dins l'elixir que dona i pren la vida.

El Sick Boy va abraçar fort el Swanney, però va afluixar de seguida i va deixar els braços flàccids. Estaven relaxats; com amants en una abraçada postcoital. Ara li tocava al Sick Boy cantar-li una serenata al Johnny. «Swanney, com t'estimo, oh com t'estimo, el meu adorat Swanney...». Els adversaris de feia uns minuts eren ara amics de l'ànima.

Em tocava a mi xutar-me. Vaig tardar hores a trobar una bona vena. Les meves nenes no viuen tan a prop de la superfície com les de la majoria de persones. Quan va arribar, vaig assaborir la sensació. L'Ali tenia raó. Imagina't el millor dels teus orgasmes, multiplica la sensació per vint i encara hi estàs mil quilòmetres lluny. Els meus ossos secs i

trencadissos es calmen i es liqüen amb les tendres carícies de la meva bella heroïna. La terra s'havia bellugat, encara es bellugava.

L'Alison em diu que hauria d'anar a veure la Kelly, que es veu que ha estat realment deprimida des que va avortar. Encara que el seu to no sigui de retret, parla com si jo tingués alguna cosa a veure amb l'embaràs de la Kelly i la seva interrupció ulterior.

—I per què l'hauria d'anar a veure? No té res a veure amb mi –dic a la defensiva.

—Ets amic seu, o no?

Estic temptat de citar el Johnny i dir que ara som tots coneguts. Al meu cap sona bé: «Ara som tots coneguts». És com si anés més enllà de les meves circumstàncies personals de ionqui; una metàfora brillant del nostre temps. Resisteixo la temptació.

En lloc d'això, em conformo de puntualitzar que tots som amics de la Kelly, i de qüestionar per què he de ser jo l'únic amb el deure de visitar-la.

—Hòstia, Mark. Saps que li agrades molt.

—A la Kelly? Però quines merdes t'inventes? –dic, sorprès, intrigat i més que un pèl avergonyit. Si això és veritat soc un idiota cec i estúpid.

—I tant que sí. Ens ho ha dit mil vegades. Sempre està parlant de tu. Que si el Mark això, que si el Mark allò.

Gairebé ningú em diu Mark. Normalment em diuen Rents, o pitjor encara, Rent Boy. És horrible que et diguin així. Intento que no es noti que m'emprenya, perquè només animaria els cabrons que m'ho diuen.

El Sick Boy ens estava escoltant. M'adreço a ell.

—Tu creus que és veritat? Que li agrado a la Kelly?

—Qualsevol penjat sota la capa del sol sap que està boja per tu. No és precisament un secret ben guardat. Entendre-ho, no ho entenc. S'ho hauria de fer mirar.

—Doncs, gràcies per dir-m'ho, tio.

—Si decideixes passar-te la vida en habitacions a les fosques mirant vídeos, sense veure el que passa al teu voltant, no és feina meva posar-te al dia.

—Doncs, a mi, ella no m'ha dit mai res –rondino, empipat.

—Vols que s'ho estampi en una samarreta? No saps res de les dones, oi, Mark? –diu l'Alison.

El Sick Boy riu per sota el nas.

Em sento insultat per aquest últim comentari, però estic decidit a no donar importància al tema, per si és una presa de pèl, sens dubte orquestrada pel Sick Boy. És un malparit maliciós que va per la vida deixant mines interpersonals per als seus amics. El plaer que en treu aquest imbècil, d'aquestes activitats, és una cosa que em supera.

Li compro una mica de producte al Johnny.

—Pura com la neu acabada de caure, aquesta merda –diu.

Això volia dir que no estava *gaire* tallada, que no tenia res *gaire* tòxic.

Aviat seria hora de marxar. El Johnny m'estava inflant el cap amb una muntanya de merda; coses que no tenia ganes de sentir. Problemes d'uns que havien enganyat uns altres, històries de patrulles del barri que feien la vida impossible a tot déu amb la seva histèria antidroga. També vomitava sobre la seva vida d'una manera una mica llagrimosa i escopia fantasies sobre com es posaria les piles i es desenganxaria i aniria a viure a Tailàndia, on les dones sabien com tractar un home, i on es podia viure com un rei si tenies la pell blanca i uns quants bitllets nous de deu lliures a la butxaca. De fet, em diu coses molt pitjors que aquestes, molt més cíniques i esclavistes. Em vaig dir: És l'esperit maligne que torna una altra vegada, no el Cigne Blanc. O sí que l'era? Ves a saber. A qui collons li importa.

L'Alison i el Sick Boy havien estat intercanviant frases concises, com si estiguessin preparant un altre tripijoc de cavall. Llavors es van aixecar i van sortir junts de l'habitació. Feien cara d'avorrits i abúlics, però en veure que no tornaven vaig saber que estaven cardant a l'habitació. Semblava com si, per a les dones, cardar fos una cosa normal que feien amb el Sick Boy, com parlaven o prenien te amb altres tios.

El Raymie dibuixava a la paret amb guixos de colors. Era al seu món, una cosa que el satisfeia a ell i a tota la resta.

Vaig pensar en el que havia dit l'Alison. La Kelly acabava d'avortar la setmana passada. Si l'anava a veure, em faria angúnia tirar-me-la, suposant que ella en tingués ganes. Per força encara hi devia quedar alguna cosa, restes, bocins de la cosa, i fins i tot una certa irritació. Segurament és que soc idiota i prou. L'Alison tenia raó. La veritat és que no sabia res de les dones. No sabia res de res, de fet.

La Kelly viu a l'Inch, és difícil d'arribar-hi amb bus, i ara estic massa encarcarat per agafar un taxi. Potser es pot arribar a l'Inch amb autobús des d'aquí, però no sé amb quin. La veritat és que estic massa passat de cavall per follar i massa passat per enraonar i prou. Ve un número 10 i

hi pujo per tornar a Leith i a Jean-Claude Van Damme. Durant el trajecte espero amb il·lusió els mastegots que fotrà a aquell divo tocacollons.